การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

The Development of English-Speaking Ability for Communicative Language Teaching Approach Integrated with Mnemonics Techniques for Grade 5 Students

ชญานุช เข็มทอง[1] และวิชยา โยชิดะ[2]
Chayanuch Kemthong[1] and Wichaya Yoshida[2]
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม[1], ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก[2]
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Mahasarakham University[1]
Department of Thai and Oriental Languages, Faculty of Humanities and Social Sciences, Mahasarakham University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 2) เพื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 จำนวน 45 คน โรงเรียนบ้านหมากแข้ง อำเภอเมืองอุดรธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ จำนวน 6 แผน 2) แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ 4) แบบวัดความพึงพอใจ จำนวน 10 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบ One-Sample t-test.

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 75.38 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 2) การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ พบว่าการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 78.74 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 3) ผู้เรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ ในระดับมาก

คำสำคัญ: ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ, ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, เทคนิคช่วยจำ, การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ, ความพึงพอใจ

รับบทความ 9 เมษายน 2566 แก้ไขบทความ 26 พฤษภาคม 2566 ตอบรับบทความ 7 มิถุนายน 2566
Received 9 April 2023 Revised 26 May 2023 Accepted 7 June 2023

ABSTRACT

The purposes of this research were: 1) to compare the student's English-speaking ability by learning management communicative teaching approach integrated with mnemonics techniques, 2) to compare student's English vocabulary ability with a communicative language teaching approach integrated with mnemonics techniques with the committed 70 percent criterion, 3) to study student's attitude toward teaching English vocabulary using mnemonics techniques with the committed 70 percent criterion. The target group were 45 Pratomsuksa 5 students of Ban Makkaeng School, Muang Udon thani district, Udon Thani province, Udon Thani primary educational service area office 1 selected by cluster random sampling method. The research instruments were: 1) the six lesson plans by learning management communicative teaching approach integrated with mnemonics techniques, 2) English speaking competency test, 3) the 30-item test of English vocabulary learning ability, 4) the 10-item of survey on students' satisfaction towards learning activities by using mnemonics techniques. The statistics used in the research study were mean, standard deviation, percentage, and one-sample t-test.

The findings of the research were as follows: 1) English speaking of grade fifth students after using management communicative language teaching approach integrated mnemonics techniques the English-speaking skills was 75.38 which was higher than 70 percent threshold with statistical significance at the .05, 2) vocabulary learning skills of grade fifth students after using learning management by communicative language teaching approach integrated mnemonics techniques, the vocabulary learning skills show that the scores 78.33 which was higher than the 70 percent threshold with statistical significance at the .05, 3) the students were satisfied with the learning management communicative language teaching approach integrated mnemonics techniques at a high level.

Keyword: English Speaking Skill, Communicative English, Mnemonics Techniques, English vocabulary, Satisfaction

บทนำ

ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่หลากหลายและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความเข้าใจตนเอง และผู้อื่นดีขึ้น เข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ นักเรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 170)

มองย้อนกลับมาที่ประเทศไทยตั้งแต่ปลายปีพุทธศักราช 2558 ภาษาที่ถูกกำหนดให้ใช้เป็นภาษากลางการสื่อสารในกลุ่มประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ ดังนั้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยทักษะการพูดจึงมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกนี้การพูดยังสามารถช่วยพัฒนาทักษะอื่น ๆ ได้ซึ่งสอดคล้องกับ Shumin (2002) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการพูดว่า การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างภาษาและสำนวนต่าง ๆ เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตลอดจนขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทักษะการพูดเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในโลกยุคปัจจุบัน เนื่องจากการพูดเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียง ภาษา และท่าทางเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกความคิด และความเข้าใจจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังสามารถสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิชญาภา กล้าวิจารณ์ (2560, น. 90) พบว่า ทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการเรียนภาษาอังกฤษนั้นสิ่งที่ไม่อาจละเลยได้เลย คือ เรื่องการจดจำคำศัพท์เพราะหากไม่สามารถจดจำคำศัพท์ได้แล้ว ผู้เรียนจะไม่สามารถสื่อความหมาย และวัตถุประสงค์ของการสื่อสารได้ สอดคล้องกับ Laufer (1989, อ้างถึงใน ก็ก่อ พิสุทธิ์ และกัลยรัตน์ ชาวันดี, 2561) กล่าวว่า หากผู้เรียนรู้คำศัพท์สำคัญไม่เพียงพอ ก็ไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาที่เรียนหรือในข้อสอบได้ แม้ว่าจะเข้าใจกฎไวยากรณ์ได้อย่างดีเพียงใดก็ตาม เนื่องจากมีข้อจำกัดที่สำคัญ คือ ผู้เรียนจะเดาได้ค่อนข้างแม่นยำก็ต่อเมื่อรู้คำศัพท์อย่างน้อย 95% ของเนื้อหาทั้งหมด และยังสอดคล้องกับ แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, น. 146) ความสำคัญพื้นฐานในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผู้เรียนจะต้องเริ่มจากคำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่สุดเพราะคำศัพท์คือส่วนสำคัญและพื้นฐานหลักในการสื่อสารดังจะเห็นได้ในวลีหรือประโยคในทุกการสื่อสาร ล้วนมาจากการรวมตัวของคำศัพท์ทั้งสิ้น หากนักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ก็จะเข้าใจภาษาอังกฤษได้และการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนไทยซึ่งมีหลายรูปแบบและหลายระดับการใช้แต่ละปัญหาล้วนมีสาเหตุที่แตกต่างกันออกไป ในปัจจุบันผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแทบทุกระดับทั้งจากการสังเกต หรือหลักฐานที่ปรากฏในผลการสอบต่าง ๆ เช่นผลการสอบ O-NET ของนักเรียนล้วนมีผลการเรียนที่ค่อนข้างต่ำ และมีแนวโน้มจะลดลง เนื่องจากนักเรียนไม่รู้คำศัพท์หรือจดจำคำศัพท์ไม่ได้ ทำให้การสอบต่าง ๆ ไม่ได้ผลเท่าที่ควร

จากการประเมินคุณภาพการศึกษาของสถาบันทดสอบการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) (สทศ.) ผลการสอบ O-NET เมื่อพิจารณาคะแนน O-NET ระดับประเทศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง ในปีการศึกษา 2562-2563 วิชาภาษาอังกฤษ โดยมีคะแนนเฉลี่ยในปี 2562 มีสถิติคะแนนเฉลี่ย 36.78 และในปี 2563 มีสถิติคะแนนเฉลี่ย 45.99 จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1 (2562, 2563) จากการวิเคราะห์พบว่าคะแนนยังต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 ของทุกปี ปัญหาที่ผู้วิจัยพบในการสอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนบ้านหมากแข้ง พบว่า ผู้เรียนมีปัญหาในเรื่องการพูดมากที่สุด โดยคะแนนในส่วนของสาระภาษาเพื่อการสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุง คือ ผู้เรียนไม่สามารถจำคำศัพท์ได้ ส่งผลให้ฟังไม่รู้เรื่องและไม่สามารถพูดโต้ตอบได้ ผู้เรียนจึงไม่กระตือรือร้นที่จะพูดไม่กล้าแสดงออก วิตกกังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ

และไม่สามารถนำเรื่องที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการพูดสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดตามโอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม เมื่อพิจารณาถึงวิธีการสอน การจัดการเรียนการสอนและการวัดและการประเมินผลในชั้นเรียนของครูผู้สอน พบว่า การเรียนการสอนส่วนใหญ่เน้นสอนโครงสร้างทางภาษามากกว่าการฝึกพูด จึงทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในชั้นเรียน ครูผู้สอนขาดวิธีการวัดและประเมินผลทางภาษาอย่างถูกต้อง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ใช้เพียงข้อสอบในการวัดและการประเมินผลเท่านั้น

ผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญในการที่จะหาวิธีต่าง ๆ ที่จะสอนคำศัพท์ให้ได้ผล การสอนเทคนิคช่วยจำให้แก่นักเรียนช่วยให้นักเรียนสามารถเก็บสิ่งเรียนรู้ไว้ในความทรงจำได้นานอีกด้วย เข้าใจความหมายของคำศัพท์เพิ่มขึ้น รวมทั้งส่งเสริมความจำที่ต้องการจดจำให้ยาวนานขึ้น การที่ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ต้องใช้ หลาย ๆ เทคนิคประกอบกัน เพื่อจะได้รู้ว่าเทคนิคใดเหมาะกับผู้เรียนมากที่สุด โดยผู้วิจัยได้นำขั้นการสอนเพื่อการสื่อสารของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, น. 27-28) ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) 2) ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) 3) ขั้นนำไปใช้ (Production) ผนวกกับเทคนิคช่วยจำแบบ กลวิธีชช่วยจำด้านร่างกาย (Physical Mnemonics) การทำบัตรคำ (Word Card) การใช้ภาพ (Picture) และการพูดออกเสียงคำศัพท์ซ้ำ ๆ (Loud Repetition) ซึ่งเทคนิคเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์และรูปแบบของภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการใช้ภาพ (Picture) ด้วยวิธีนี้ผู้เรียนจับคู่ภาพกับคำศัพท์ใหม่ โดยให้นักเรียนฝึกซ้ำ ๆ ตามตัวอย่าง จนกระทั่งจดจำและใช้รูปแบบภาษานั้นได้มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ฝึกการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในบริบทต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ชลลดา เรืองฤทธิ์ราวี (2559) ได้ศึกษาผลการใช้กลวิธีช่วยจำเทคนิคนีมโมนิคส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่าประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.30/78.05 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์กำหนดไว้ 75/75 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิรมลักษณ์ ต้นปาน (2561) พบว่านักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน มีค่าเท่ากับ 18.00 คิดเป็นร้อยละ 60.00 หลังเรียนมีค่าเท่ากับ 23.75 คิดเป็นร้อยละ 79.17 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 รวมถึง Allen (1983) กล่าวคล้ายกันว่าเทคนิคช่วยจำเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้คำศัพท์ในการสื่อสาร ใช้ภาพในการจินตนาการซึ่งนักเรียนจะสนใจการจินตนาการจากภาพด้านสุดท้ายคือด้านเนื้อหามีค่าความคิดเห็นภาพรวม ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยนักเรียนมีความเห็นด้านการเลือกคำศัพท์มาใช้กับเทคนิคช่วยจำและสมุดภาพคำศัพท์มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน เนื้อหาเข้าใจง่าย อธิบายชัดเจนน่าสนใจและมีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจนตามลำดับ จากการตรวจสอบผลและนักเรียนที่ได้รับจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิค นีมโมนิคส์ มีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ นอกจากนี้ยังได้ศึกษางามวิจัยของเทคนิคนีมโมนิคส์ (Mnemonics) กล่าวว่าเป็นกลวิธีสำหรับการจัดเรียบเรียงความจำให้เป็นระบบ เพื่อง่ายต่อการระลึกจะส่งผลให้นักเรียนระลึกสิ่งที่เรียนรู้มาในแต่ละบทเรียนได้ดีกว่าการท่องซ้ำ ๆ (Searleman and Hermann, 1997)

ผู้วิจัยเห็นสภาพปัญหาและตระหนักถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้น จึงมีความต้องการที่จะเปลี่ยนและพัฒนาวิธีการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและยังสอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อเพิ่มคุณภาพด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และตอบสนองวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากข้อมูลข้างต้นผู้วิจัยมีความประสงค์จะดำเนินการวิจัยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำเพื่อพัฒนาความทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์โดยตรงต่อผู้เรียน มีเป้าหมายให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ มีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ตามแบบแผนการทดลองแบบแผนกรณีศึกษาการทดลอง 1 กลุ่ม ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 7 ห้อง รวมนักเรียนทั้งหมด 316 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/4 จำนวน 45 คน โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โดยได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับร่วมกับเทคนิคช่วยจำ จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง ใช้เวลา 12 ชั่วโมง ผู้วิจัยดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับร่วมกับเทคนิคช่วยจำ เพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา และกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จากนั้นนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณา ความเหมาะสม และความตรงตามเนื้อหา โดยมีผลการประเมินความเหมาะสมในระดับดีมาก ($\overline{X}$ =4.63, $S.D.$=0.17)

2. แบบทดสอบวัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดความจำ ความเข้าใจ ความหมายของคำศัพท์ และการนำคำศัพท์ไปใช้ในรูปประโยค ซึ่งเป็นข้อสอบแบบปรนัย เลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ 30 คะแนน พบว่าแบบทดสอบมีความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.42-0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.33-0.83 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92

3. แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ที่มีองค์ประกอบ 5 ด้าน คือ ด้านสำเนียงและการออกเสียง ด้านความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ สำนวน ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาและด้านความสามารถในการสื่อสาร จำนวน 1 ข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริคส์ (Rubric Scale) 5 ด้าน ด้านละ 4 คะแนน รวม 20 คะแนน พบว่า แบบทดสอบ มีความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.67-0.70 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.23-0.26 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83

4. แบบวัดความพึงพอใจ เป็นแบบวัดความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของผู้เรียน หรือความรู้สึกที่เป็นกลาง ต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การวัดตามวิธีของ ลิเคิร์ท (Likert Scale) ชวลิต ชูกำแพง (2551, น. 101-107) จำนวน 10 ข้อ ในแต่ละข้อจะมีระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ (Rating Scale) จากการหาคุณภาพของแบบสอบถาม พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เฉลี่ยตั้งแต่ 0.80-1.00 ซึ่งเป็นข้อคำถามที่อยู่ในเกณฑ์ใช้ได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยแนะนำและชี้แจงขั้นตอนการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่างทราบ ถึงบทบาทของผู้เรียนและผู้วิจัยในการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ

2. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับร่วมกับเทคนิคช่วยจำ จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง ใช้เวลาสอน 12 ชั่วโมง

3. ทำการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนด้วยแบบทักษะปฏิบัติจำนวน 1 ข้อ และทำการบันทึกวีดีโอนักเรียนทุกคนเพื่อประกอบการพิจารณาให้คะแนนแบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

4. เมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรมทุกแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับร่วมกับเทคนิคช่วยจำ จำนวน 10 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามการเรียนการสอนตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าทดสอบสถิติ (One-Sample t-test)

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ได้รับจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าทดสอบสถิติ (One-Sample t-test)

3. การวิเคราะห์ผลความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับร่วมกับเทคนิคช่วยจำ โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยแต่ละข้อคำถามมีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

4.51 - 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
3.51 - 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมาก
2.51 - 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับปานกลาง
1.51 - 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อย
1.00 - 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลของแต่ละตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตารางที่ 1 คะแนนแบบทดสอบวัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ กับเกณฑ์ร้อยละ 70

คะแนนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	หลังเรียน
N	45
Mean	23.62
S.D.	1.39
t	12.69*
$\overline{X}$	78.74
Sig.	.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 45 คน นักเรียนมีค่า (Mean=23.62, $S.D.$=1.39) และเมื่อทดสอบด้วยค่าสถิติ One-Sample t-test นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\overline{X}$ =78.74, t=12.69, Sig=.000)

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ได้รับจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตารางที่ 2 คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ได้รับจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการเทคนิคช่วยจำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70

คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ	หลังเรียน
N	45
Mean	15.08
S.D.	0.81
t	8.987*
$\overline{X}$	75.38
Sig.	.000

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 45 คน นักเรียนมีค่า (Mean=15.08, $S.D.$=0.81) และเมื่อทดสอบด้วยค่าสถิติ One-Sample t-test นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\overline{X}$ =75.38, t=8.987, Sig=.000)

ตอนที่ 3 ผลความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ

ตารางที่ 3 ผลความพึงพอใจของนักเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ

รายการประเมิน	$\overline{X}$	$S.D.$	ระดับความพึงพอใจ
1. คำศัพท์ที่เรียนไม่ยากจนเกินไป	3.76	0.79	มาก
2. เรื่องที่เรียนเป็นเรื่องที่นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	4.96	0.21	มากที่สุด
3. ระยะเวลาในการทำภาระงานแต่ละช่วงของการสอนพูดภาษาอังกฤษมีความเหมาะสม	4.2	0.54	มาก
4. กิจกรรมการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคช่วยจำ ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น	4.73	0.44	มากที่สุด
5. นักเรียนและเพื่อน ๆ ได้ฝึกทักษะต่าง ๆ จนมีความมั่นใจและกล้า แสดงออกมากขึ้น	4.51	0.50	มากที่สุด
6. การสอนคำศัพท์ใหม่โดยใช้บัตรภาพช่วยดึงดูดความสนใจของนักเรียนมากขึ้น	4.40	0.61	มาก
7. สื่อและอุปกรณ์การเรียนมีจำนวนเพียงพอกับจำนวนนักเรียน	3.91	0.28	มาก
8. นักเรียนสามารถพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยผ่านการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคช่วยจำ	4.07	0.33	มาก
9. เมื่อมีการสอบปฏิบัตินักเรียนพอใจในคะแนนของตัวเอง	3.87	0.58	มาก
10. นักเรียนชอบการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้เทคนิคช่วยจำ	4.82	0.38	มากที่สุด

รายการ	N	$\overline{X}$	$S.D.$	แปลความ
ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ	45	4.31	0.17	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า แสดงผลความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ พบว่า นักเรียนมีคะแนน

ความพึงพอใจเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.17 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย พบว่า ผลการวิจัยพบว่า 1) จากผลการศึกษาการเรียนรู้คำศัพท์ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วย คะแนนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 45 คน พบว่า นักเรียนมีค่า (Mean=23.62, $S.D.$=1.39) และเมื่อทดสอบด้วยค่าสถิติ One-Sample t-test นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\overline{X}$ =78.74, t=12.69, Sig=.000)

ประการแรกแสดงให้เห็นว่าหลังจากนักเรียนได้เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์อย่างเป็นระบบ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกใช้เทคนิคที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกกระบวนการคิดสร้างสรรค์ เชื่อมโยงความรู้เดิมสู่ความรู้ใหม่ และปรับใช้คำศัพท์ที่เรียนมาใช้ในบริบทต่าง ๆ ได้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้เทคนิคช่วยจำในครั้งนี้ โดยผู้วิจัยได้นำขั้นการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) 2)ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) 3) ขั้นนำไปใช้ (Production) ผนวกกับเทคนิคช่วยจำแบบกลวิธีช่วยจำ ด้านร่างกาย (Physical Mnemonics) การทำบัตรคำ (Word Card) การใช้ภาพ (Picture) และการพูดออกเสียงคำศัพท์ซ้ำ ๆ (Loud Repetition) ซึ่งเทคนิคเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์และรูปแบบของภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการใช้ภาพ (Picture) ด้วยวิธีนี้ผู้เรียนจับคู่ภาพกับคำศัพท์ใหม่ โดยให้นักเรียนฝึกซ้ำ ๆ ตามตัวอย่าง จนกระทั่งจดจำและใช้รูปแบบภาษานั้นได้มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ฝึกการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในบริบทต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับชลลดา เรืองฤทธิ์ราวี (2559) ได้ศึกษาผลการใช้กลวิธีช่วยจำเทคนิคนีมโมนิคส์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่าประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.30/78.05 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์กำหนดไว้ 75/75 รวมถึงสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิรมลักษณ์ ต้นปาน (2561) ซึ่งพบว่านักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียน มีค่าเท่ากับ 18.00 คิดเป็นร้อยละ 60.00 หลังเรียนมีค่าเท่ากับ 23.75 คิดเป็นร้อยละ 79.17 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 Allen (1983) กล่าวคล้ายกันว่าเทคนิคช่วยจำเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้คำศัพท์ในการสื่อสาร ใช้ภาพในการจินตนาการซึ่งนักเรียนจะสนใจการจินตนาการจากภาพ ด้านสุดท้ายคือด้านเนื้อหามีค่าความคิดเห็นภาพรวมในระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยนักเรียนมีความเห็นด้านการเลือกคำศัพท์มาใช้กับเทคนิคช่วยจำและสมุดภาพคำศัพท์มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน เนื้อหาเข้าใจง่าย อธิบายชัดเจนน่าสนใจและมีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจนตามลำดับ และนักเรียนที่ได้รับจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิค นีมโมนิคส์ มีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ รวมถึงงานวิจัยของ นอกจากนี้ยังได้ศึกษางามวิจัยของเทคนิคนีมโมนิคส์ (Mnemonics) กล่าวว่าเป็นกลวิธีสำหรับการจัดเรียบเรียงความจำให้เป็นระบบ เพื่อง่ายต่อการระลึกจะส่งผลให้นักเรียนระลึกสิ่งที่เรียนรู้มาในแต่ละบทเรียนได้ดีกว่าการท่องซ้ำ ๆ (Searleman and Hermann, 1997)

1. ผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ จากผลการทดลองในครั้งนี้พบว่า นักเรียนมีค่า (Mean=15.08, $S.D.$=0.81) และเมื่อทดสอบด้วยค่าสถิติ One-Sample t-test นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\overline{X}$ =75.38, t=8.987, Sig=.000) จากผลการศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เห็นได้ว่าหลังจากที่นักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดสูงขึ้นถึงร้อยละ 75.38 กิจกรรมดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นจริง เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม และเข้าใจความหมายได้ถูกต้อง มีความมั่นใจในการพูด และสามารถ

พูดสนทนากับเพื่อนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ โดยการถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ คำศัพท์ และโครงสร้างประโยค ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจโครงสร้างประโยคและสามารถพูดประโยคได้ถูกต้อง อีกทั้งนักเรียนได้ทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มซึ่งการทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มนี้ นักเรียนมีการช่วยเหลือกันได้แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน อภิปรายร่วมกันมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ทำให้นักเรียนสนุกสนานในการทำงานปฏิบัติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิชญาภา กล้าวิจารณ์ (2560, น. 90) พบว่า ทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญนภา แป้นอินทร์และภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล (2559) ได้ศึกษาผลของรูปแบบการเรียนรู้และการสอนแบบกลยุทธ์ช่วยจำเทคนิคนีมโมนิคส์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนจากการเรียนการสอนแบบกลยุทธ์ช่วยจำเทคนิคนีมโมนิคส์ทั้งสามแบบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งตรงกับความคิดของ Ur p (1998) ที่ว่าครูควรเลือกกิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน โดยคำนึงถึงพื้นฐานประสบการณ์ ความสนใจ ความสามารถของผู้เรียนเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาและมีส่วนร่วมในบทบาทจะทำให้มีการพัฒนาได้มากที่สุด

2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ =4.31) อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเนื้อหาและคำศัพท์ที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้เป็นเนื้อหาหรือคำศัพท์ที่นักเรียนได้ใช้พูดบ่อยที่สุดและเหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิรมลักษณ์ ตันปาน (2561) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคนีมโมนิคส์อยู่ในระดับดี และยังสอดคล้องกับ สไบภรณ์ พงศ์ศาสตร์ (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับพอใจมาก ผลการวิจัยดังกล่าวจะเห็นว่า การที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำจะส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ดีขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถใช้เป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการพูด ครูผู้สอนควรใช้กิจกรรมที่หลากหลาย เช่น เพลง เกม กิจกรรมกลุ่ม คู่ การสัมภาษณ์การแสดงบทบาทสมมุติ การสร้างสถานการณ์จำลอง และการใช้สื่อการสอนที่เป็นของจริงให้นักเรียนได้สัมผัสของจริง เป็นสื่อที่หาง่าย ถ้าเป็นสื่อที่นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกับครูด้วยจะดีมาก เนื้อหาที่ใช้ในการสอนไม่ควรยากหรือง่ายจนเกินไป ครูควรศึกษาหลักสูตรและการสอนให้ชัดเจน เรื่องที่สอนควรเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียนและนักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

1.2 สำหรับโรงเรียนที่มีครูต่างชาติ ควรมีกิจกรรมนอกห้องเรียนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับครูต่างชาติให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้โดยตรง อันจะเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอีกแนวทางหนึ่ง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาค้นคว้าหรือวิจัยเกี่ยวกับแนวทางในการใช้เทคนิคช่วยจำร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้อื่น ๆ สำหรับนำมาใช้พัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการนำเทคนิคช่วยจำไปประยุกต์ใช้จัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ หรือนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างแพร่หลาย

2.3 ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาผลการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคช่วยจำ กับแต่ละทักษะ

เช่น ทักษะการเขียน ทักษะการอ่าน และทักษะการฟัง รวมถึงเนื้อหาอื่น ๆ อีกด้วย

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชยา โยชิดะ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือเอาใจใส่ตรวจแก้งานวิจัยเพื่อให้สมบูรณ์ที่สุด และขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านหมากแข้งตลอดจนคณะคุณครูทุกท่านและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2564 ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมในการวิจัย

เอกสารอ้างอิง

การศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน. (2562). *รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2562*. สืบค้นจาก http://www.newonetresult.niets.or.th/AnnouncementWeb.

การศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน. (2563). *รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2563*. สืบค้นจาก http://www.newonetresult.niets.or.th/AnnouncementWeb.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การขนส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

ก็ก่อ พิสุทธิ์ และกัลยรัตน์ ชาวันดี. (2561). *การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะโฟนิกส์ออนไลน์* ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเต่างอยพัฒนศึกษา. สืบค้นจาก http://www.ska2.go.th/reis/data/research/25620911_150656_0997.pdf.

ชวลิต ชูกำแพง. (2551). *การพัฒนาหลักสูตร*. มหาสารคาม: ทีคิวพี จำกัด.

ชลลดา เรืองฤทธิ์ราวี. (2559) *ผลการใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.* (การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พิชญาภา กล้าวิจารณ์. (2560). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

พิรมลักษณ์ ตันปาน. (2561). *พัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบเทคนิคนีมโมนิคส์.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เพ็ญนภา แป้นอินทร์ และภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล. (2559). ผลของรูปแบบการเรียนรู้และการสอนแบบกลยุทธ์ช่วยจำที่มีต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3: กรณีศึกษาของโรงเรียนสุเหร่าคลองจั่น. ใน Proceedings รวมบทความวิจัยระดับบัณฑิตการนำเสนอผลงานวิจัยการประชุมวิชาการระดับชาติครั้งที่ 2 นวัตกรรมและงานวิจัยกลไกพัฒนา 59 ประเทศ วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม (น.197-206).กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม.

แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สไบภรณ์ พงศ์ศาสตร์. (2560). *การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้สมองเป็นฐาน.* มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏสารคาม.

Allen, V. F. (1983). *Techniques in teaching vocabulary*. New York: Oxford University Press.

Searleman, A., and Herrmann, D. (1997). *Memory from a broader perspective*. New York: McGraw-Hill.

Shumin, K. (2002). *Developing Adult EFL Students' Speaking Abilities in Richards: Methodology in Language Teaching: An Anthology of Current Practices*. In: Cambridge University.

Ur p. (1998). *A Course in Language Teaching Trainee*. Cambridge University Press.